

Per 1015/2006

10028284,2

COBISS o

GORISKA KNJANICA

Leto XII. • št. 2. • avgust 2006

Svetogorska Kraljica

Glasiło prijateljev Svete Gore

Leto XII. št. 2 • avgust 2006

Svetogorska *Kraljica*
Glasilo prijateljev Svete Gore

Izdaja:
Frančiškanski samostan Sveta
Gora, 5250 Solkan

v sodelovanju
z založbo *Brat Frančišek*

Ureja:
p. Bernard Goličnik
p. Stane Zore
p. Pavel Krajnik

Odgovorni urednik:
p. Bernard Goličnik

Oblikovanje:
br. Dragan Vampola

Tisk:
Tiskarna Pleško, Ljubljana

Izhaja s cerkvenim dovoljenjem
v 6.000 izvodih

Fotografije so prispevali:

Foto Zavadlav: naslovnica, 5,
10, 15, 16, 23, 36
Marinka Mošnik, Janez Balan-
tič, Rajko Pavlič: 11, 12, 13
pater Bernard: 2, 6, 7, 8, 9, 11,
12, 13, 17, 19, 20, 21, 26, 31, 34,
39, 40, 46, 48
Jože Srebrnič: 18, 19
Arhiv: 22
Leon Hmeljak: 27, 29, 30
(leonhmeljak.com/vlaki)

ISSN 1581-7342

KAZALO

4

*Kristus, Marija in
Cerkev*

6

Velikonočni pirhi

11

*Naši darovi niso nič, če
jih hranimo le zase ...*

15

*Frančišek na
Sveti Gori*

17

Slovesnost ob kronanci

18

Spomin

- 19 Kolesarji na Sveti Gori
- 20 Redovne zaobljube; blagoslov asfalta
- 21 Dobrotniki Svete Gore
- 22 Portret frančiškana: p. Frančišek Ambrož
- 23 Junak Svete Gore
- 24 Pastirica Urška in svetogorska Mati Božja
- 26 Dejavnosti Tau
- 27 Romajte na Sveto Goro z vlakom ali peš
- 31 Brezmadežno Marijino srce
- 32 Svetogorski dnevnik
- 35 Iz svetogorske zgodovine
- 39 Srečko
- 42 Otroški kotiček
- 44 Prošnje in zahvale
- 45 Prišli so k svetogorski Božji Materi
- 47 Dobro je vedeti

Spoštovani prijatelji *Svete Gore*

Božja pot Sveta Gora postaja vse bolj priljubljena za romarje in druge obiskovalce. Ljudje čutijo, da si je Božja Mati izbrala ta kraj za svoje prebivališče in da odgovarja na njihove potrebe. Marijino naročilo vidkinji Uršuli Ferligojevi, naj ji postavijo hišo, so ljudje v preteklosti presenetljivo hitro uresničili. Poleg svetišča so zgradili še samostan, restavracijo in romarski dom, ki pa je bil v 1. svetovni vojni porušen. Po vojni so frančiškani, na pobudo goriškega škofa Frančiška Borjija Sedeja, najprej zgradili romarski dom, v katerem je bilo 59 sob za romarje in kapela, ki je služila kot bogoslužni prostor. To je bil zares neverjeten podvig v času poveljnega pomanjkanja, ko so bili porušeni tudi domovi ljudi v okoliških krajih. Uspeli so zato, ker so imeli močno vero v Boga in zaupanje v Marijo - Svetogorsko Kraljico.

Vsa priljubljena romarska središča po svetu imajo poleg svetišča tudi tovrstne ustanove, ki omogočajo celovito pastoralno oskrbo romarjev. Romarski dom na Sveti Gori pa

stoji in čaka na obnovo že vrsto let. Mnogi nas sprašujejo, kaj bomo naredili s to zgradbo, ki prazna sameva in ni nikomur v ponos. Bratje frančiškani smo se letos odločili, tako kot nekoč z zaupanjem v Marijino pomoč in v vašo dobrotelost, da pričnemo z obnovo romarskega doma, ki naj bi ponovno služil današnjim romarjem. V delu so že načrti, prihodnje leto pa se bodo pričela dela na romarskem domu. Zavedamo se, da ne bo lahko zbrati potrebna denarna sredstva, vendar smo prepričani, da bomo z božjo in z vašo pomočjo

zmogli uresničiti ta velik in potreben načrt. Veseli bomo vsakega daru »uboge vdove«, saj iz malega raste veliko. Darove lahko nakažete na: Raiffeisen Krekova banka d.d., Slomškov trg 18, Maribor, TRR 24500-9004433828.

Načrtovano obnovo romarskega doma izročamo v varstvo Svetogorski Kraljici. Vas, dragi prijatelji Svete Gore, pa prosimo, da v ta namen molite in po svojih močeh pomagajte. Naj vas spremlja Božji blagoslov in varstvo Svetogorske Kraljice.

p. Bernard Golčnik

KRISTUS, MARIJA IN CERKEV

Cerkev, ki je »izšla iz Svetega Duha«, uči, da je Marija »bistveno dejstvo vere in življenja Cerkve«, dejstvo, ki je vzbudilo nenehno zanimanje v krščanskem razmišljanju od prvih stoletij, z nenehnim in postopnim razvojem in bogatitvijo nauka vere. Nenehno prizadevanje Cerkve je bilo in je še sedaj, da preiskuje znamenja časov in jih razlaga v luči evangelija. V tem njenem odločilnem poslanstvu se pojavi prostor in osrednja vloga, ki gre Devici, ki predstavlja »najmočnejši kulturni in ljudski simbol zadnjih dva tisoč let«, ki zaznamuje življenje mnogih narodov in je »temeljnega pomena za krščansko 'mišljenje'«. Prav zato ne smemo gledati na dogme kot na sklep kakega nauka, marveč samo stopnjo, ki more bolj usmeriti pot, da nadaljujemo in poglobljamo razodeto resnico.

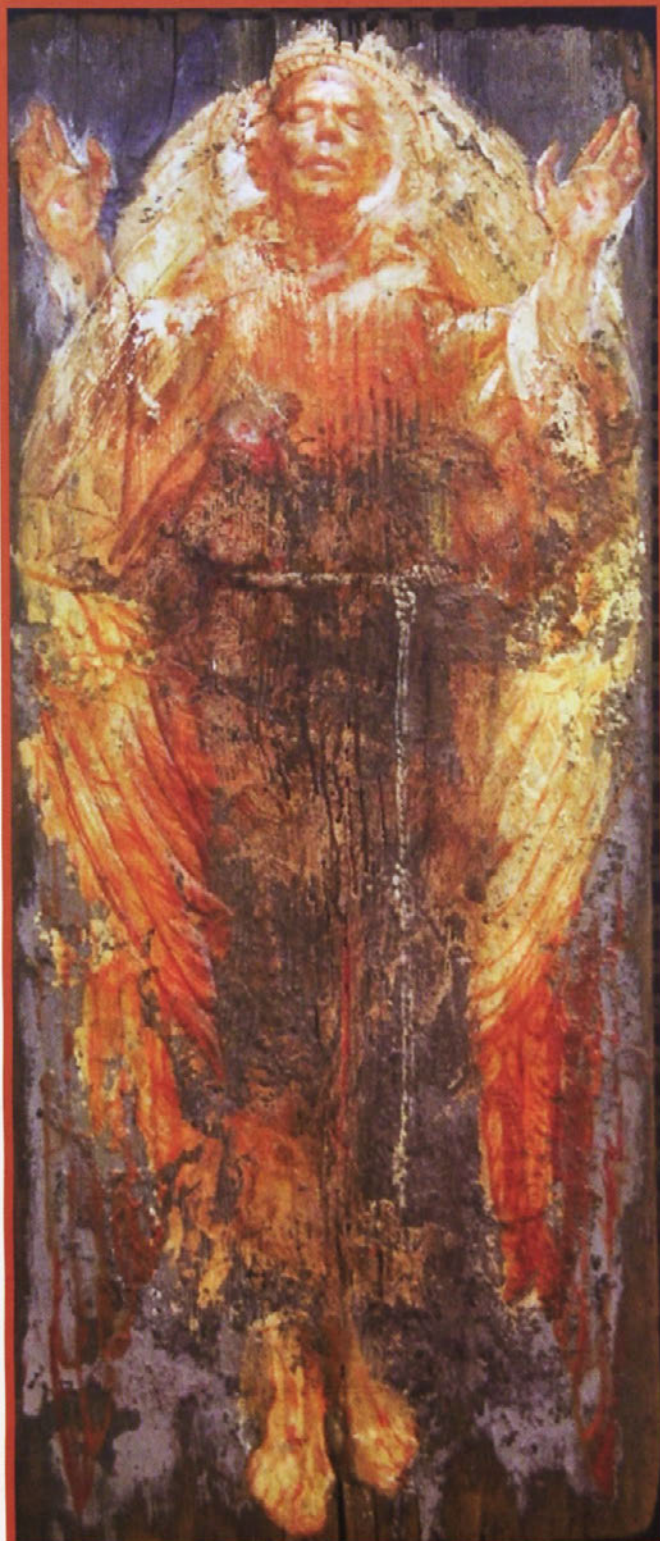
Tri stvarnosti: Kristus, Marija in Cerkev so trije temeljni ključi za branje stvarstva, prepletajo se ob smislu človekovega

življenja, ob njegovi vlogi v zgodovini in ob njegovem odnosu do stvarstva. Zato Cerkev vstopa v zgodovino človeštva z nalogo, da evangelizira kulturo slehernega ljudstva, tako da ima pred seboj kot vzor Kristusa, novega človeka, Marijo, prvo odrešeno, Brezmadežno, »zvezdo evangelizacije«. Prav zato si cerkvena skupnost prizadeva, da bi spoznala lastno skrivnost v Kristusovi in Marijini skrivnosti. Marija in Cerkev imata namreč isto nalogo privedi človeka k Bogu, tistemu Bogu, ki je dal svojega Sina po Mariji. Mi »smo ga prejeli od nje; če hočemo torej biti pravi kristjani, moramo prepoznati bistveni, življenjski odnos, ki povezuje Devico z Jezusom in ki nam odpira pot, ki vodi do njega«.

S. Cecchin ofm

Vir: Zgodovinski oris oblikovanja dogme o Marijinem brezmadežnem spočetju

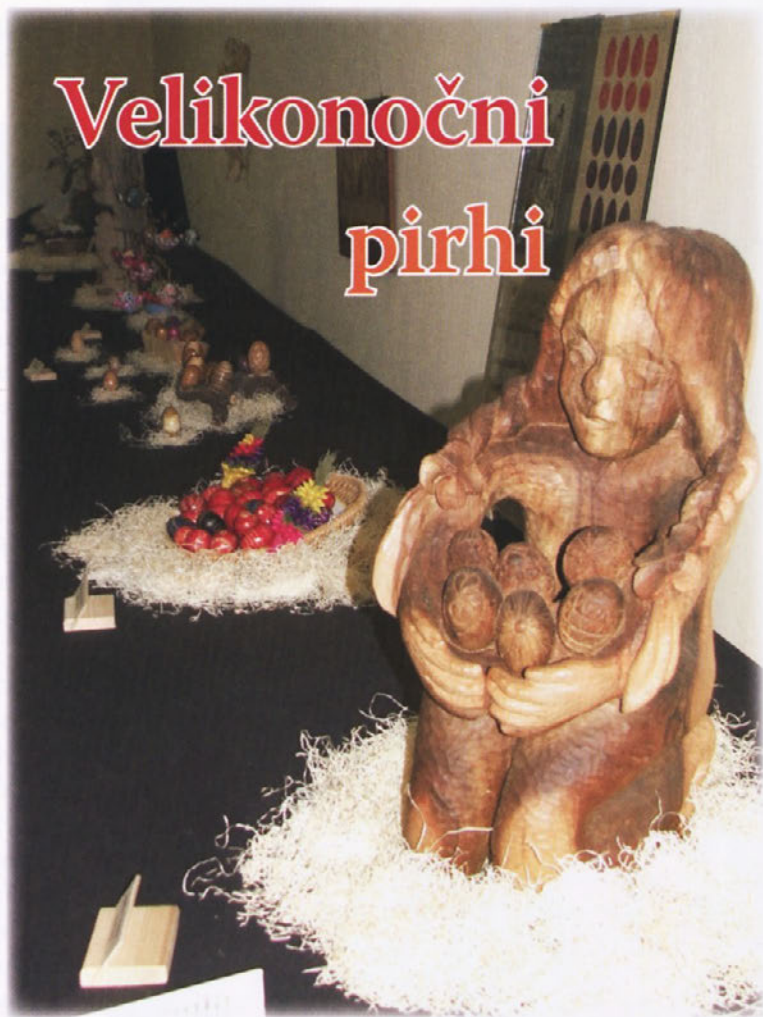
*Pozdrav preblaženi
Devici Mariji*

*Pozdravljena, Gospa,
sveta kraljica,
sveta Božja mati Marija,
ki si postala
devica Cerkev.
Izbral te je najsvetejši
Oče nebeški
in te posvetil
z najsvetejšim
ljubljenim Sinom
in Svetim Duhom
Tolažnikom.
V tebi je bila in je
vsa polnost milosti
in vse dobro.*

*Pozdravljena,
njegova palača!
Pozdravljena,
njegov tabernakelj!
Pozdravljena,
njegovo domovanje!
Pozdravljena,
njegovo oblačilo!
Pozdravljena,
njegova dekla!
Pozdravljena,
njegova mati!
In vse ve svete kreposti,
ki se po milosti
in razsvetljenju
Svetega Duha
izlivate v srca verujočih,
da jih iz nevernih
spreminjate v Bogu
zveste.*

sv. Francišek Asiški

Na cvetno
nedeljo smo
v sodelovanju
z RIR
društvom
Solkan odprli
prvo razstavo
velikonočnih
pirhov

Na cvetno nedeljo smo v sodelovanju z RIR društvom Solkan odprli prvo razstavo velikonočnih pirhov. Župan g. Mirko Brulc je pohvalil razstavljalce in nagovoril starše, naj svoje otroke spodbujajo k tovrstni ustvarjalnosti. Predsednica KS Solkan ga. Darinka Kozinc je poudarila, da prav barvitost pirhov izstopa med jedmi ve-

likonočnega žegna. Z nami je podelila svojo izkušnjo, ko je deklici ob navzočnosti matere podarila zaviti pirh in pričakovala, da ga bo takoj odvila. Pa je njena mamica rekla: »Ne, tega bomo pa nesli najprej k velikonočnemu žegnu.« Mlada mamica svojega otroka ni prikrajšala za pričakovanje, obenem pa že majhnega otroka navaja k potrpežljivosti.

Ga. Inga Brezigar iz Goriškega muzeja je v svoji predstavitvi zgodovine in poslikave pirhov poudarila: »Velikonočna jajca – rdeče ali pisano obarvana in slikovito porisana ali kako drugače okrašena, trdo kuhana jajca so nepogrešljiv del slovenske bogato obložene velikonočne mize. Pirhi, rumenke ali remenke so svoje ime dobili po rdeči barvi – grško piros – ogenj ter madžarsko – rdeča barva in staroslovansko rumeno-rdeče, pisanke ali pisanice pa po pisanem oz. risnem okrasju, ki uvršča slovenske pirhe

med najlepše okrašene primerke v vsej Evropi ... Z njimi se kristjani spominjamo tako pashe - judovske velike noči v spomin na rešitev Izraelcev iz egiptovske sužnosti kot tudi Kristusove žrtve in vstajenja, ki pomeni odrešitev človeka zemeljske sužnosti.

V slovenski tradicionalni ljudski kulturi se je krasitev velikonočnih jajc razvila v pestre oblike ljudske umetnosti, kjer se prepletajo tako preprostejši načini in tehnike krašenja kot umetelne oblike poslikave trdo kuhanih ali izpihanih jajc. Primorski in

gorenjski pirhi so navadno le obarvani, največkrat v rdeče, ter okrašeni z rastlinsko ornamentiko, smrečicami in vejicami, pogost način krašenja je odtisk raznih vejic na lupino. Posebni so beneško slovenski pirhi z živalskimi motivi. V Poljubinju pišejo pirhe z voskom in jih okrasijo z domiselnimi verzi, vendar jih ne delajo za veliko noč, pač pa za vaški praznik prvo nedeljo v maju, na sv. Pavla, na šenpav, in dekleta jih

v znak ljubezni poklonijo svojim fantom. Čudovite so pisanke in rumenke iz Prekmurja in Bele Krajine, ki jih pišejo s posebno »pisalko« za vosek, v čudovitih geometrijskih in stiliziranih ornamentalnih vzorcih ter dopolnjujejo s krščanskimi simboli in napisi, v novejšem času tudi hudomušnimi. Na Dolenjskem je znana tehnika izpraskanja – »škranjanja« ornamentov, v novejšem času jih rišejo tudi s solno kislino. Na sodo-

bnih pirhah srečamo tudi zajčke ali piščančke, ve-sele ljubezenske verze in velikonočna voščila – še vedno pa jih, kot nekoč, tudi namažemo s špehovo skorjo, da se v velikonočni košarici lepo svetijo. Kulturna dediščina in sodobnost se srečujeta tudi na letošnji razstavi pirhov na Sveti Gori.«

Odprtje razstave je s pesmijo ob spremljavi kitare popestrila Jessica Matia-ce, manjša sestra Marije Brezmadežne. Vsem razstavljalcem velikonočnih pirhov se lepo zahvaljujemo in jih vabimo k sodelovanju prihodnje leto.

p. Bernard Golčnik

*Svetogorsko Kraljico
ljubit želim!
Njej služiti, sem sklenil,
ti meni si mati ...
jaz otrok sem tvoj!
Na poti življenja ob strani mi stoj!*

*Vsak dan, o Marija,
se spomni na me
Kliče te redno moje srce.*

*Slovenski narod naj vedno bo tvoj –
Ob hudih trenutkih ob strani mu stoj!
Ti Mati prečista obvaruj naš rod
Z vencem bo rožnim
častil te povsod.*

Viktor Levovnik

Naši darovi niso nič, če jih hranimo le zase...

RAZSTAVA KLEKLJANIH ČIPK LIDIJE BALANTIČ

Na belo nedeljo popoldan je bila Sveta Gora, obsijana s soncem, polna vernikov in romarjev od blizu in daleč, saj se je v baziliki odvijala slovesnost prvih redovnih zaobljub sestre, ki pripada redu manjših sester Marije Brezmadežne in je na Sveto Goro prišla iz Amerike. Njena pripravljenost vsak trenutek živeti kot Marija, uresničevati njeno materinsko ljubezen do vsakega človeka, se je prisotnih globoko dotaknila...

Tej čudoviti slovesnosti je sledila druga - odprtje razstave čipk avtorice Lidije Balantič z naslovom SANJE IZ ČIPKE IZ SANJ. Razstavo, ki je bila na ogled v Frančiškovi dvorani Frančiškanskega samostana na Sveti Gori od 23. aprila do 20. maja 2006, je odprl gvardijan p. Bernard Golčnik. V

kulturnem programu so nastopili: Andreja Zakonjšek, sopran, Primož Krt, bariton in orgle, Tomaž Plahutnik, citre in Matej Hribar, flavta. Svoje izdelke je predstavila

»Vsi v življenju nekaj pletemo. Nekateri zlate ideje, drugi darežljivo hrepenenje, tretji modre misli, četrti morda zeleno zavist ali samoljubje. Drugi spet brezmejno sočutje. Jaz pa prepletam bele niti...«

avtorica Lidija Balantič z besedami: »Vsi v življenju nekaj pletemo. Nekateri zlate ideje, drugi darežljivo hrepenenje, tretji modre misli, četrti morda zeleno zavist ali samoljubje. Drugi spet brezmejno sočutje. Jaz pa prepletam bele niti...«

Lidija Balantič je arhitektka, doma z Vrhpolj pri Kamniku. Pred devetimi leti se je odločila, da bo poleg poklicnega dela, skrbi za družino in poleg vseh drugih dejavnosti - že trideset let prepeva v zboru, planinari, rada prebira knjige, kolesari, se druži s prijatelji - začela še klekljati. Začetno znanje je pridobila pri gospe Julki Fortuna, kasneje še v Idriji in Škofji Loki. Ko se je naučila te rokodelske obrti, je v njej vzknila želja, da bi svoje klekljane čipke predstavila v posameznih likovnih kompozicijah: "Za svoje kreacije uporabljam materiale, ki jih najdem v naravi in jih po trenutnem navdihu vklju-

čim v kompozicijo s posameznimi čipkami. Včasih preteče kar nekaj let, da misel, ki me je nagovorila, tudi udejanjim. Rada delam kot rokodelka, saj me to delo uči, nagovarja in radosti. Vanj vpletam svoja razmišljanja, zgodbe, pravljice. Marsikatera zgodba iz mojega dela tudi nastane ali pa se vzvalovi v sanje..."

Tako smo na razstavi lahko občudovali klekljano čipko na različnih podlagah: na kamnu, lesu, papirju, z dodanimi posušeniimi cvetovi, kamenčki... Na ta način njene čipke oživijo. Baletka pleše na kamnitem podu, metulj se spreletava med posušnim cvetjem na travniku iz riževega papirja, križ in encijan na kamnu pripovedujeta svojo zgodbo trpljenja in vztrajanja, srce na lesu oddaja toplino ljubezni, klečeči angelček se te dotakne s svojo milino...

Avtorica pravi: "V času, v katerem živimo, večkrat doživljamo nerazumevanje in poslušamo težke sodbe.

Za svoje kreacije uporabljam materiale, ki jih najdem v naravi in jih po trenutnem navdihu vključim v kompozicijo s posameznimi čipkami.

Okušamo, da se dobroti pozablja, včasih celo kaznuje. A nočem dovoliti, da me odnese tok, ki hoče tolikokrat potegniti navzdol v temačnost. Raje poskušam vsak utrip življenja obarvati z lepoto. Bele niti prepletam z radostjo in v globokem miru. Nisem zbežala pred nočjo, le umikam se ji. Tudi sama sem se namreč z leti naučila, da črna ni tako slaba, saj je tista, ki poudari modro, rdečo, zeleno, belo... Vsako! Tudi zato klekljam." Po prvi razstavi, odprti junija 2005 v rodnem Kamniku, in drugi, postavljeni

avgusta istega leta v Dolu pri Ljubljani, je njena razstava na Sveti Gori avtorici še posebej ljuba, zato se je gvardijanu patru Bernardu Goličniku zahvalila z besedami: "Za posebej lep in tople sprejem v prečudovitem ambientu Svete Gore se Vam iskreno zahvaljujem. Z iskreno odprtostjo ste mi ponudili, da sem lahko pripravila svojo tretjo razstavo v tem svetem prostoru." Da pa je Lidija Balantič prišla razstavljat na Sveto Goro, je zasluga Boruta Strosarja, predsednika Rezbarskega, intarzijskega in

restavratorskega društva Solkan, ki je Lidijo povabil k sodelovanju na božično razstavo jaslic, potem pa sta se dogovorila kar za samostojno razstavo, kjer je poskrbel za tehnično in organizacijsko plat. Razstava je uspela in obiskovalci so v knjigo vtisov zapisali mnogo lepih misli in pohvalnih besed, zato upamo, da bo avtorica tudi v prihodnje svoje darove delila z drugimi, kot pravi: "Saj naši darovi niso nič, če jih hranimo le zase!"

Marinka Mošnik

Francišek na *Sveti Gori*

Umetnost je vselej povezana s časom. Je njegovo ogledalo in odsev. V preteklosti ima korenine, iz katerih raste, v obdobju ustvarjalnosti pa dozori in obrodi. Danes se posamezni avtorji ne zavedajo vrednosti minulega in kontinuitete razvoja in tako nanj gledajo celo s prezirom. Mnogim se pogled nazaj ne zdi več aktualen. Nekaterim je le zbledel spomin, drugim pa temelj. Slednjim pripada akademska slikarka Maša Bersan Mašuk. Njeni likovni sadovi namreč kažejo izrazito vez s preteklostjo, z njeno specifikjo, z vedenjem in čutenjem, s filozofijo, z življenjem in ljudmi. Avtorica išče junake za svoje likovne zgodbe v zgodovini. Šele ko jih najde, začuti, spozna in odkrije, se vanje intenzivno poglubi in

jih popelje na slikovno površino, v svoj prostor in naš čas. Zase in za nas. Spremeni jih v pripovedovalce dolgih, pomenljivih, simboličnih, metaforičnih zgodb. Vdahne jim sporočilo resnice.

Tako njeno slikarstvo ni le proces beleženja. Zapisi namreč nastajajo že davno prej. Dozorevajo v njeni notranjosti, da bi se v vsej polnosti in prepričljivosti vizualizirali.

V njenih novejših delih je iz sfer kontemplativnega in iz globine srca na slikovno polje vstopil sv. Francišek. Njegov lik je slikarkino dušo osvojil že mnogo prej in jo z neposrednim podoživljanjem nagovoril v Assisiju. Postal je vsebina njenih večplastnih in najširših razmišljanj, v katerih je živel kot svetnik in kot človek. Temu je sledilo iskanje

Tako njeno slikarstvo ni le proces beleženja. Zapisi namreč nastajajo že davno prej. Dozorevajo v njeni notranjosti, da bi se v vsej polnosti in prepričljivosti vizualizirali.

»Da,
 Frančiškova
 pot je
 preprosta pot
 do samega
 sebe,«
 razmišlja
 Maša Bersan
 Mašuk.

adekvatne forme, s katero bi ga lahko najbolj natančno, prepričljivo in verodostojno predstavila. A ne le to, želela ga je na nek način aktualizirati, približati človeku sedanjosti. Motivnemu izbrancu pa je hotela zaupati tudi svoje poglede, razmišljanja, globoka doživetja in sanje in ga tako povsem osebno osvetliti.

Na njenih slikovnih odrih se je pojavil v afirmirani, prepoznavni in avtorsko zaznamovani poetiki: v obliki figuralne kompozicije, prepojene z moč-

jo in izraznostjo črte, ki avtorici predstavlja trdno vez s konkretnostjo. Kot psihoanalitičarka ga je uprizorila v stanjih, skozi katera se ji je najbolj približal in jo najmočneje nagovoril. O njem je stekla svojo likovno pripoved, za katero bi lahko našli primerjavo v zapisih velikega italijanskega pesnika Danteja Alighierija, ki o Frančišku Asiškem pravi: »Kakor sonce je vzel na svetu.« Obraz z odločnimi portretnimi potezami, ki opisujejo figuralni lik, zrcali vse to in še mnoge

globlje vsebine. Razkriva junaka v različnih dogodkih življenjske zgodbe, vselej pa odpira pogled v lepoto njegovega srca. In daje tiha sporočila, ki so znamenje, kažipot ali le pojasnilo, morda nov pogled.

V trenutku, ko nam slikarka spregovori s svojim likovnim jezikom, izhajajočim iz temeljev klasičnega slikarstva in znotraj realističnih smeric, začutimo moč pripovedi in prefinjen dialog historičnih obrazcev z osebno avtopoetiko. Pred gledalčevimi očmi zaživi jo sugestivne podobe, ki božajo pogled in potešijo dušo. Perfekcija upodobitve presega posnemanje in tako daje psihološko prodorno pripoved subtilne opazovalke in poetične pripovedovalke.

Realizem videnega se spreminja v duhovni dialog, ki razkriva osebno izkušnjo in nakazuje pot v notranjost. Ta pot pa je usmerjena tudi h gledalcu.

»Da, Frančiškova pot je preprosta pot do samega sebe,« razmišlja Maša Bersan Mašuk.

Anamarija Stibilj Šajn,
 univ. dipl. umet.
 zgodovinarica

Slovesnost ob kronanci

25. junija, na kronanco, smo na Sveti Gori praznovali 467-letnico prikazanja Matere božje, 467-letnico posvetitve prve cerkve in 74-letnico posvetitve sedanje bazilike ter 289-letnico kronanja svetogorske Milostne podobe.

Pri bogoslužju, ki ga je vodil provincial p. Viktor Papež, je zazvenela maša Spatzenmesse Wolfganga Amadeusa Mozarta, ki sta jo izvedla združena zbora iz Ljubljane: ŽMP p. Hugolina Satnerja in APZ Cecilija s solisti ob spremljavi orgel in godalnega kvarteta pod vodstvom dirigenta Matjaža Barba. Sledil je krajši koncert in blagoslov OPUSA BRAT – upodobitev sv. Frančiška Asiškega v sedmih prizorih, v kapeli prikazanja. Gre za umetniško delo akademske slikarke Maše Bersan Mašuk, ki ga je podarila Marijinemu svetišču na Sveti Gori. Spoštovani umetnici se bratje frančiškani za njen dragocen dar iskreno zahvaljujemo. Ob tej priložnosti je bil izdan tudi katalog Frančišek na Sveti Gori, katerega izid je omogočil g. Davorin Lozej, direktor restavracije na Sveti Gori. Po slovesnosti smo se zbrali v samostanski obednici k bratskemu druženju.

Vsem dobrotnikom, ki so podprli to slovesnost, naj Svetogorska Kraljica izprosi pri Bogu mir in vse dobro.

p. Bernard Golčnik

SVETOGORSKI SPOMIN JOŽETA SREBRNIČA

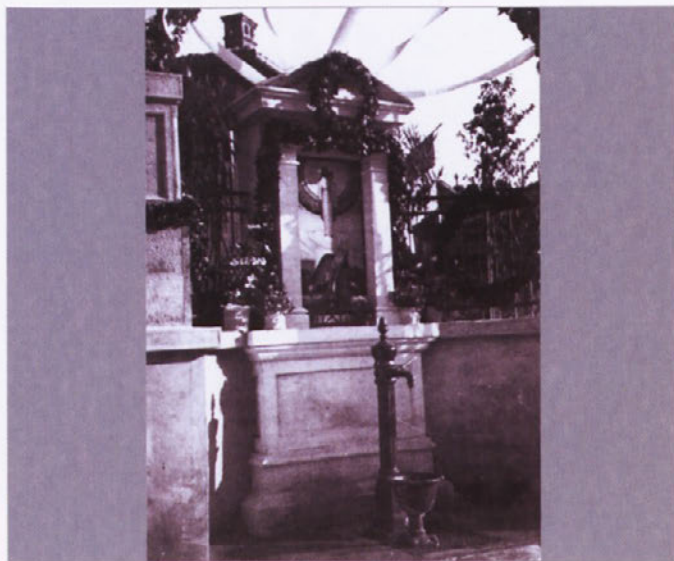
SLOVESNOSTI V SOLKANU
OB 400-LETNICI MARIJINEGA PRIKAZANJA

Je prišel sosed Komel, dober, izvrsten gospodar, ki mi je rekel: Mi, ki smo tukaj ob cesti, moramo nekaj narediti za to svečanost, ko pride procesija, v kateri bodo nesli svetogorsko podobo dol s Svete Gore. Takrat sem hitro naredil načrt: dva trama, kajne... in kaj čisto preprostega, a okusnega. Tam so bile prej

stare kalone. Potem sem dobil star papir in naredil kot žarke in sosed je rekel: Napravi nekaj, ne kar tako navadno AVE. Ja, potem je on nakazal: A in V se ujema s črko E. Ko je prišla potem procesija dol, je podoba prišla ravno na sredo pod slavolok, tam pri Trpinu. Takrat je bil še župnik Kjačič. Na vsako stran slavoloka smo

dali letnice: 1539 - 1939. Govornik ob slavlolu je začel prav s tisto letnico. Dali smo tudi dve žarnici, ki sta ponoči osvetljevali slavlolu. Žico sem pritrdil kar na javno razsvetljavo na naši hiši. Tako smo iz nič naredili kar lep slavlolu. Saj ni bilo nič, a je vseeno uspelo. Ko pa se je procesija vračala, sem dal

k napisu AVE na vrh slavlolu kopijo slike, kot je bila v kapelici tam zraven: Urška, ki se ji prikaže Marija. To sliko sem naredil kot poskus, kako bo izgledala v kapelici.

Vir:
Eno srce, glasilo župnije Solkan, november 1989, št. 24, V. P.

Kolesarji na Sveti Gori

Sveta Gora postaja vse bolj priljubljena točka tudi za kolesarje. V petek, 9. junija, je bil na Sveti Gori cilj druge etape kolesarske dirke po Sloveniji. Prvi je prikolesaril na cilj Tomaž Nose, Adriamobil NM. Čestitamo.

Redovne zaobljube

Na praznik Božjega usmiljenja, 23. aprila 2006, je novinka s. Jessica Matiace, po rodu Američanka, v svetogorski baziliki naredila prve redovne zaobljube. Slovesno mašo je daroval predstojnik slovenskih frančiškanov provincial p. dr. Viktor Papež. Zaobljube s. Jessice je sprejela generalna mati Elizabetta Patrizi, ustanoviteljica Instituta manjših sester Marije Brezmadežne, ob navzočnosti sester s Svete Gore in z Brezij. Ob tem pomembnem življenjskem koraku sta jo prišla obiskat njena starša iz Amerike. Sestra Jessica je bila devet mesecev v noviciatu na Sveti Gori.

Redovno poslanstvo bo nadaljevala na Ptujski Gori.

S. Jessica, iskrene čestitke ob prvih zaobljubah. Naj te na nadaljnji poti varno vodi naša nebeška mati Marija.

*s. Marjana in
s. Sara*

BLAGOSLOV ASFALTA

Za božjo pot je pomembna tudi dobra cesta in parkirišče. Ob vsakem deževju je razrita cesta ob prehodu na parkirišče povzročala velike težave pri parkiranju avtomobilov. 10. maja pa je provincial p. dr. Viktor Papež blagoslovil asfalt ob parkirišču v navzočnosti podžupana MO Nova Gorica Tomaža Vuga in predsednice KS Solkan Darinke Kozinc, svetogorskega bratstva in drugih. Hvaležni smo MO Nova Gorica in Salonitu Anhovo, ki sta omogočila asfaltiranje.

p. Bernard Goličnik

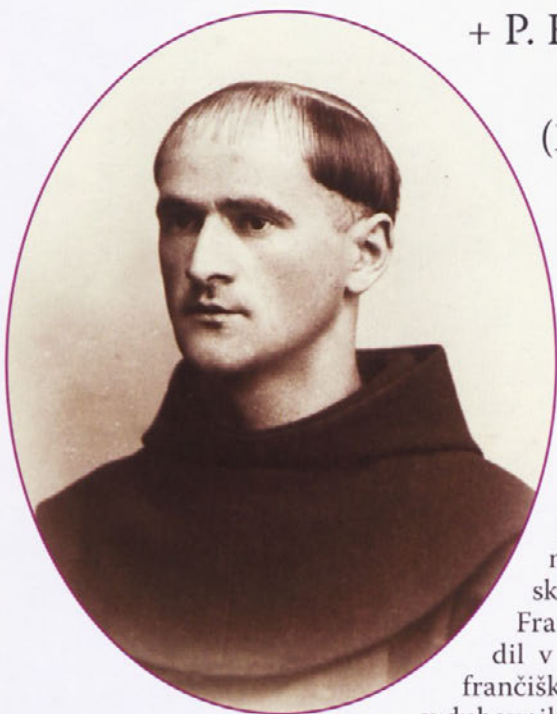

DOBROTNIKI SVETE GORE

Sveta Gora ima veliko dobrotnikov. Mednje sodite tudi vsi tisti, ki tako skrbno in vzorno skrbite za urejenost postaj križevega pota. Koliko časa in truda vložite v skrbi za majhne cvetlične gredice. Spet drugi pobirate smeti ob poti na Goro, ki se jih nabere kar veliko. Vsako leto pa se zbere skupina prostovoljcev, ki pokosi travo. Naj vsem Svetogorska Kraljica izprosi zdravja in dolgo ter srečno življenje.

p. Bernard Golčnik

+ P. FRANČIŠEK AMBROŽ,
OFM

(13. 04. 1916 - 13. 04. 2006)

90 let od
smrti
p. Frančiška
Ambroža

Letos mineva 90 let od smrti p. Frančiška Ambroža - »Junaka Svete Gore«, ki čaka vstajenja na svetogorskem pokopališču.

Prav je, da se ob 90-letnici smrti frančiškana p. Frančiška Ambroža spominjamo pogumnega varuha svetogorskega svetišča med prvo svetovno vojno.

Frančiškan p. Frančišek Ambrož se je rodil v Šmartnem (Stražišče) pri Kranju. V frančiškanski red je vstopil 25. avgusta 1894, v duhovnika pa je bil posvečen 30. oktobra 1898.

Med prvo svetovno vojno se je odlikoval kot pogumen varuh svetišča na Sveti Gori. Poskrbel je, da so svetogorsko Milostno podobo preko Grgarja varno prepeljali v Ljubljano v Šiško. Vztrajal je na Sveti Gori, dokler niso cerkev tako poškodovale italijanske granate, da v njej ni bilo več varno maševati. O vojnih razmerah na Goriškem je pisal v časopis Slovenec (1916, št. 75). Iz zadnjega poročila je razvidno, da je bil zadnjikrat na Gori na praznik sv. Jožefa. Nato se je preselil na Kostanjevico, od koder je pomagal v Grgarju župniku Jožefu Godniču in obiskoval ranjence v goriški bolnišnici usmiljenih bratov. Tam ga je 13. aprila 1916 raztrgala italijanska granata. Njegov pogum so občudovali avstrijski vojaki in poveljniki. Po smrti je bil odlikovan s križcem Franc-Jožefovega reda z vojno dekoracijo. V spomin na pokojnega p. Frančiška je nemško katoliško glasilo za Avstrijo, dunajski list »Reichspost« št. 186, str. 251/2, objavilo pesem izpod peresa Adele Billitzer »Junak Svete Gore«.

p. Bernard Goličnik

Literatura:

P. Vincencij Kunstelj, + P. Frančišek Ambrož,
Cvetje z vrtov sv. Frančiška, 1917
PSBL 1974, Ambrož Frančišek OFM, brj.

Junak Svete Gore

*Korakal vitez čez bojno je plan,
on, vitez ljubezni, resnice –
in nesel v rokah je, od ognja obdan,
milino nebeske Kraljice.*

*Vzel s sabo cvetlico je Svete Gore,
da mesto ji varno poišče;
objeli plameni oltar so nje,
končali ji streli svetišče.*

*In ko rešil junaško je bil srca
Kraljico, - nje slava ne mine –
se viteški vrnil menih, otrok neba,
nazaj mej cerkvene razvaline.*

*Pogumen ko orel je gnezdo pripel
tam gori – granate frčijo –
oltar Kraljice je čuval vesel,
pozdravljaj Devico Marijo.*

*Šele ko mu streho je uničil požar,
od Svete Gore se je ločil,
junaštvu da drugemu, vitez vsegdar,
ljubečo bi dušo izročil.*

*In zopet krog njega granate vrše,
ko bednim ozdravlja rane,
pozabil je vitez duhovni Na se,
od svojih ovčič se ne gane.*

*V bolnišnici vlival v duše je moč,
granata ga tamkaj izvoli –
ko telesne oči mu prevzame noč,
junak blagoslavlja in moli.*

*Ti nesel skoz ogenj si svojo Gospo,
ti branil si sveto trdnjavo,
zapečatil vdano z lastno krvjo
junaškega usmiljenja slavo.*

*Ti si padel za domovino srčno
ko junak na polju ljubavi;
naj sprejme te, vitez, Kraljica v nebo,
naj ovenča te v srečni slavi!*

Adele Billitzer (prev. p. Evstahij Berlec)

PASTIRICA URŠKA IN SVETOGORSKA MATI BOŽJA

Andraž Arko OFM Urša Skobarna

PASTIRICA URŠKA IN SVETOGORSKA KRALJICA

Biti Gospodov izvoljenec in izbranec je posebna milost. Gospod kliče vsakega na poseben način, da uresničuje v vsakem trenutku Božji načrt. Tako je bila tudi pastirica Urška Ferligoj zares posebna Božja izbranka. Preko njene preprosti in velikega srca je prihajalo Stvarnikovo ime med ljudi. Lahko bi tudi rekli, da je pastirica Urška hodila Marijino pot. Pot preprostosti, ponižnosti, uboštva in ljubezni do Boga, predvsem pa je udejanjala Marijine besede: Zgodi se tvoja volja! Bog za svoja velika dela izbira prav take ljudi, saj pravi Jezus v evangeliju, naj bomo preprosti kot otročiči, kajti njih je nebeško kraljestvo. Bog si je izbral pastirico Urško, da razodene ljudem svoj načrt. Marija se prikaže Urški in ji razodene Božji načrt: Naj ji na tej Gori postavijo hišo in jo milosti prosijo.

Na to Goro se še danes zatekajo romarji in jo prosijo milosti, kajti Marija, naša priprošnjica, je zares srednica vseh milosti. V veselju in trpljenju, bolečini in hvaležnosti prihajajo ljudje in polagajo pred

Marijo vso svojo majhnost in človeškost. Marija je tam, poslušna in dela čudeže.

Pri založbi Brat Frančišek je izšla v juniju slikanica Pastirica Urška in Svetogorska Kraljica. Bogata zgodba, ki jo je napisal br. Andraž Arko, zajame zgodovinsko ozadje časa, ko se je prikazala Mati Božja na Skalnici, samo prikazanje, vlogo pastirice Urške, gradnjo cerkve ter v kratkem preleti celotno zgodovino Svete Gore vse do današnjih dni. Likovno podobo slikanice je pripravila mlada ilustratorka Urša Skoberne. Pod njeno spretno barvico so nastale prijetne, ljubke in domiselne slike, ki dajo slikanici barvitost, živahnost in dinamičnost. V spremni besedi je koprski pomožni škof Jurij Bizjak napisal, da narisane osebe in prizori ponazarjajo besedilo tako, da pripovedi zadihajo in oživijo. Zgodbe postajajo tako bolj otipljive. Mlada ilustratorka Urša Skoberne sodeluje kot avtorica stripa v tedniku Družina na straneh Mladega vala in je avtorica že več ilustriranih del (Indijanski škof, Družina moli). Za grafično oblikovanje je poskrbel br. Dragan Vampola, ki je tudi oblikovalec glasila Svetogorska Kraljica.

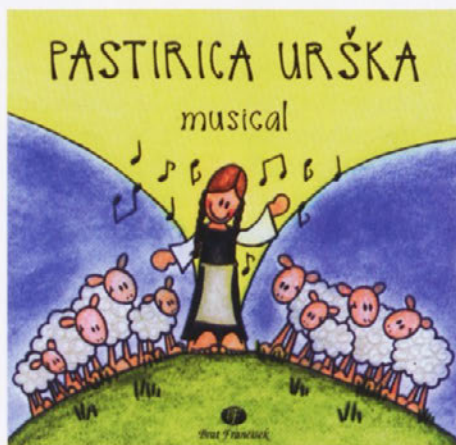
Poleg slikanice o pastirici Urški je izšel na CD-ju tudi musical Pastirica Urška. Dramsko besedilo je napisal br. Andraž Arko, pesmi z glasbenim aranžmajem pa so napisali Janez in Marta Sečnik ter Nina Novak. Janez in Nina sta sodelovala že pri mnogih CD-jih, ki so izšli pri založbi Brat Frančišek. Na CD-ju je v igranih prizorih in pesmih odigrano življenje pastirice Urške in prikazanje Device Marije ter dogodki, ki so sledili. Pri izvedbi musicala so sodelovali številni pevci, naslovno pesem pa je izvedla Sandra Klemm - Sendi. Likovno podobo CD-ju je dala prav tako Urša Skoberne, br. Dragan Vampola pa ga je oblikoval.

Musical nam s svojo dinamičnostjo in glasovno pestrostjo na edinstven način pričara zgodbo o pastirici Urški ter jo naredi živo.

Bogati zbirki o pastirici Urški pa lahko dodamo še eno stvar: tabelno igro z naslovom Gremo na Sveto Goro! Ta igra je nastala za vse, ki se radi igrajo. Urška se na poti na Sveto Goro k Mariji srečuje z mnogimi preizkušnjami, a tudi z lepimi stvarmi. Na poti mora Urška nabirati rožice, ki jih spleta v venec za Marijo. Ob Urški hodijo in skačejo tudi ovčke, ki si po svoji poti utirajo pot na Sveto Goro k Mariji. Zanimivo in pestro igro je sestavila Urša Skoberne s prijatelji in jo tudi ilustrirala. Za oblikovanje je poskrbel br. Dragan Vampola.

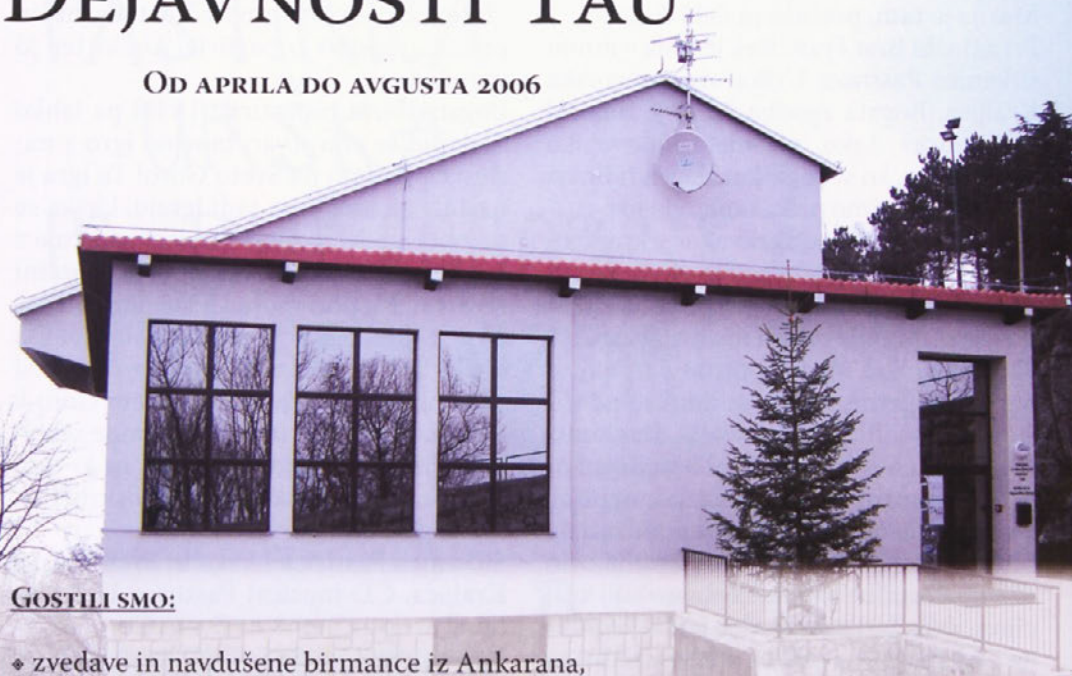
Slikanica Pastirica Urška in Svetogorska Kraljica, CD musical Pastirica Urška in tabelna igra Gremo na Sveto Goro! so izšle pri založbi Brat Frančišek, da bi bralcem, poslušalcem ali pa tistim, ki imajo radi družabne igre, predstavili lik pastirice Urške Ferligoj in razveselili vse tiste, ki radi prihajajo na Sveto Goro v varno zavetje in objem milostne priprošnje Svetogorske Kraljice.

U. D.

DEJAVNOSTI TAU

OD APRILA DO AVGUSTA 2006

GOSTILI SMO:

- ♦ zvedave in navdušene birmance iz Ankarana,
- ♦ skupino MPP, ki ob sredah prepeva pri študentskih mašah na Tromostovju pri frančiškanih, pri nas pa so intenzivno vadili in se duhovno okrepili,
- ♦ šolo za zakon, kjer so se mladi pari ob izkušenih zakoncih pripravljali na skupno življenje,
- ♦ nekaj posameznikov, ki so se odločili za prvomajsko tišino in so ta čas preživeli na osebno vodenih duhovnih vajah po Frančiškovih stopinjah,
- ♦ starše in prvoobhajance iz župnije Osek,
- ♦ zakonce, ki so se udeležili vikenda za zakonce in odkrivali globine zakonskega odnosa,
- ♦ birmance iz Šmartnega pod Šmarno goro, ki so na birmanske duhovne vaje v velikem številu prišli celo po birmi, ker pred birmo niso dobili prostega termina,
- ♦ skupino razporočenih, ki so drug ob drugem celili rane razklanih odnosov,
- ♦ skupino abrahamovk iz Šempetra, ki skupaj iščejo smisel življenja po petdesetih in si dajejo podporo – deležne so bile skupnega bivanja in duhovne obnove,
- ♦ duhovnike, ki so bili na svojih duhovnih vajah na Sveti Gori in jim je v samostanu pri bratih, zaradi prevelikega števila prijavljenih, zmanjkalo ležišč.

Dom TAU je poleti angažiran na Frančiškovem taboru, zato so v hiši le priložnostni obiski in skupine, ki potrebujejo zgolj streho nad glavo: potovalni tabori, ki jih organizirajo skavti, kolesarji, zakonci na letnem oddihu ipd.

Do kdo pripomni: Saj nismo v Švici, ko pelje vlak na najvišjo točko v Evropi, na 3600 metrov. Seveda nismo v Švici, smo pa v Sloveniji, kjer imamo veliko skritih čudes, pa zanje ne vemo. Zato na Sveto Goro z vlakom in peš kot nekoč!

Letos praznuje bohinjska železnica 100 let. Ob tem jubileju bi rad pobrskal po zgodovini te železnice, ki je svetogorski božji poti pripeljala tisoče romarjev najprej iz Monarhije, potem v času Italije, v času Jugoslavije pa tudi nekaj. V samostojni Sloveniji pa kakor da bi železna cesta tonila v Sočo. Vsak dan vozijo vlak gor in dol ob zeleni Soči, vendar romarjev na vlaku ni. Romarji imajo radi

dostavo kar do vrha - do svetišča z avtomobili in avtobusi. Seveda so vredni pohvale tudi peš romarji, saj združujejo koristno hojo, spokorne korake, ki se tako radi vežejo na plemenito razmišljanje in molitev. Zdrava in plemenitega duha polna je božja pot, povezana z vlakom in peš hojo na strmo Sveto Goro.

Najprej brskam po imenitnem zgodovinskem delu Des Österreichers Wallfahrtsorte izpod peresa Alfreda Hoppeja iz leta 1913. Ta dušni pastir je preromal vso rajnko Avstrijo, popisal zgodovino vseh božji poti, dodal pastoralni in romarski zapis pa tudi ceno vozovnice z Dunaja in čas vožnje na vlaku takšne ali drugačne parne hitrosti.

ROMAJTE NA SVETO GORO Z
VLAKOM IN PEŠ

Sveta Gora v očeh duhovnika in pisatelja Hoppeja

**Alfred Hoppe piše
o Sveti Gori takole:**

Sveta Gora je idealna božja pot. Naj bo Altötting najbolj obiskana božja pot, naj bo Mariazell najodličnejša božja pot, Filippsdorf (na Češkem) božja pot z največ čudeži, San Romedio (na Južnem Tirolskem) najstarejša, Višarje najvišje ležeča božja pot, Kalvarija (na Poljskem) z največ zgradbami, S. Georgenberg najlepša božja pot, pa naj na eni strani hvalimo to, na drugi drugo, tako je in ostane po našem mnenju (in mi smo obiskali mnoge božje poti v Avstriji), Sveta Gora pri Gorici najbolj idealna med vsemi božjimi potmi; je kot biser vseh romarskih ciljev v Avstriji. In če bi razdeljevali lovorjeve vence, potem prvega Sveti Gori!

Tako hvalnico je zapel naši ljubljani Sveti Gori tuj duhovnik, potem ko je preromal celotno Monarhijo in se poglobil v vsako božjo pot posebej. Med današnjimi pisatelji božjih poti na Slovenskem še nisem zasledil nikogar, ki bi razglasil katero drugo božjo pot za idealnejšo, torej ostaja trditev iz stare Avstrije: Sveta Gora je najidealnejša božja pot. Dodaja vrsto razlogov za takšno trditev, vendar jih poiščimo sami, kar na terenu. Ne mislim ničesar dokazovati, govorijo dejstva.

**Alfred Hoppe je v svoji 917 strani
obsežni knjigi o Sveti Gori napisal:**

Z dunajskega Južnega kolodvora (Wien – Südbahnhof) po južni železnici preko Ljubljane do Gorice: Brzovlak 13 ur in pol; cena 32 kron. Potniški vlak 20 ur; cena 24,70 kron.

Z dunajskega Zahodnega kolodvora (Wien – Westbahnhof) do Gorice (državna postaja) preko Jesenic: Brzovlak 13 ur; cena 24,40 kron. Potniški vlak 22 ur, cena 20 kron.

Z dunajskega Južnega kolodvora (Wien – Südbahnhof) do Gorice (državna postaja) preko Leobna, Celovca, Jesenic: Brzovlak 12 ur, cena 24,40 kron, potniški vlak 18 ur, cena 18,60 kron (torej po soški železnici najhitrejša in najcenejša vožnja).

Z dunajskega Zahodnega kolodvora (Wien – Westbahnhof) do Gorice (državna postaja) preko Schwarzach (železnica skozi Tauern), delno brzovlak, delno potniški: 18 ur, cena 20,80 kron.

In take povezave so bile komaj sedem let po odprtju soške železnice. Knjiga je izšla leta 1913.

Bohinjski predor

BOHINJSKA PROGA

Leta 1909 je bil končan eden zadnjih veleprojektov Avstro-Ogrske monarhije: čezalpska povezava osrednje Avstrije, Češke in Bavarske s Trstom. Posamezne odseke t.i. Transalpine so načrtovalci poimenovali po gorovjih, ki jih je železnica prečkala oz. prebila; tako govorimo o pyhrnski, turski, karavanški, bohinjski in kraški progi.

Prav bohinjska železnica, ki jo je 19. julija 1906 slovesno odprl avstrijski prestolonaslednik Franc Ferdinand, velja za najtežji odsek Transalpine. Najbolj znamenita objekta na progi sta bohinjski predor ter solkanski viadukt, ki ima med železniškimi mostovi največji kamnit lok na svetu v razponu 85 m. Izjemno arhitekturno vrednost imata tudi veličastno postajno poslopje v Novi Gorici, zgrajeno v mešanici historicizma in se-

cesije, ter goriška kurilniška rotunda, ki je ena najlepših tovrstnih stavb v srednji Evropi.

In kako na Sveto Goro z vlakom?

Zdaj veljaven vozni red, če vzamemo za primer soboto, ni ravno idealen za kakšne romarske podvige na Sveto Goro, pa vendar, nekaj je. Lahko stopite na direktni vlak za Novo Gorico v Ljubljani, ki pelje ob sobotah ob 6.50 in preko Jesenic dospete na soško progo. Imenitna vožnja skoz gorenjske gorske lepote in skoz bohinjski predor, dolg 6327 metrov, bo ustvarila razpoloženje za občudovanje stvarstva in človeškega dela. Vlak ustavi ob 10.05 v Anhovem in ponudi se vam idealna pešpot na Sveto Goro, ki bo trajala od dve do tri ure, kolikor pač za koga. Na Sveti Gori je svetišče odprto od jutra do večera. Obiskovalci in romarji vedno

Postaja Nova Gorica

najdejo tudi patra za spoved ali pogovor. In ko se duša napolni z blaženo svetostjo, je tudi za telo imenitno poskrbljeno v bližnjem gostišču. Druga možnost je vožnja do Solkana in potem hoja po asfaltirani cesti ali markiranih bližnjicah na Sveto Goro. Pešačili boste kakih dve uri. V Ljubljano se lahko odpravite v večernih urah kar s postaje v Solkanu ob 18.07 in ste v Ljubljani ob 21.32. Za enosmerno vozovnico boste odšteli 1.710 tolarjev, upokojenci 1.197 tolarjev, otroci pa 855 tolarjev. Sicer pa lahko odkrijete

še kakšna presenečenja na spletnih straneh slovenskih železnic:
<http://www.slo-zeleznice.si>.

p. Peter Lavrih

Anhovo

Brezmadežno Marijino srce

Dan po prazniku presvetega Jezusovega srca Cerkev obhaja spomin Marijinega brezmadežnega srca. Bližina obeh praznikov je že sama po sebi liturgično znamenje njune tesne povezanosti: skrivnost Odrešenikovega srca se prenaša in odseva v srcu Marije, ki je Kristusova sopotnica in učenka. Kakor praznik Presvetega srca združuje Kristusove odrešenijske skrivnosti in jih usmerja k njihovem izviru, natančno k srcu, tako je spomin Marijinega brezmadežnega srca vseobsegajoče obhajanje »srčne« pridružitve Matere k odrešenijskemu delu Sina: od učlovečenja, do smrti in vstajenja, do daru Svetega Duha.

Pobožnost k Marijinemu brezmadežnemu srcu se je močno razširila po prikazovanjih Device v Fatimi leta 1917. Ob 25. obletnici prikazan je leta 1942 Pij XII. posvetil Cerkev in človeštvo Marijinemu brezmadežnemu srcu, leta 1944 pa je bil praznik razširjen na vso Cerkev.

Izrazi pobožnosti do Marijinega srca posnemajo tiste, ki jih dajemo Kristusovemu srcu, upoštevajoč neskončne razlike med Sinom, ki je pravi Bog, in Materjo, ki je ustvarjeno bitje. Ti izrazi so: posvetitev posameznih vernikov, družin, redovnih skupnosti in narodov, zadoščevanje z molitvijo, premagovanjem, deli usmiljenja, pobožnost petih prvih sobot v mesecu. Kar zadeva prejem zakramentov zaporedoma prvih pet sobot v mesecu, velja navodilo, da se moramo izogibati vsake napačne razlage časovne opredelitve in prejem zakramentov pravilno postaviti v povezavo z obhajanjem evharistije ter pobožno vajo razumeti kot ugodno priložnost, da bi živeli poglobljeno in na način, navdihnjen ob zgledu Device Marije, velikonočno skrivnost, ki jo obhajamo v evharistiji.

*Direktorij za ljudske
pobožnosti in bogoslužje*

Svetogorski dnevnik

brata Paolina Bassettija

1. - 17. januar 1946

1. januar

Maševal sem pri privilegiranem oltarju ob 7.30. Pomagal sem peti pri maši ob 8.00. Pel sem solo vrstico iz Creda. Hoteli so, naj pojem solo tudi Benedictus, pa sem odklonil.

Pri kosilu sem bil pri bratu Giovanniju. Podaril sem mu dva tisoč lir z dovoljenjem p. provinciala. Nellio je šel z menoj v samostan. Vzel sem ga s seboj, da bi pogledal observatorij in ves hrib. Ugotavljam vedno bolj, kako je razvit.

Zvečer je bila v samostanu tombola. Čudovita zabava. Jaz sem izkliceval številke. Trajalo je nad eno uro. Vrhunec vsega je bila potegavščina, zaigrana p. Onoriju. Zdelo se mi je, da ga je zadelo.

2. januar

Začel sem težavno in nadležno delo: pretipkovati kroniko. Papir mi je dal Giovanni. P. Fedele mi je dal pisalni stroj p. Bonifacija Balegnoni. Delal sem 8 do 9

ur na dan. Končal sem dne 11. januarja. Tipkal sem v dvojniku in en izvod bom obdržal zase. Bili so dnevi nepopisne nadloge.

13. januar

Sinoči mi je p. provincial predal po p. gvardijanu nalogo, naj pridigam pri maši ob 10.00. Ob 8.00 sem pel mašo. To je bila moja prva peta maša v Trentu po dnevu moje nove maše 8. julija 1928. Pridiga pri deseti maši je trajala 18 minut. Zdi se mi, da se mi je posrečila: ljubezen – žrtev – čuječnost – molitev.

Po kosilu sem bil pri Giovanniju. Ves večer do 19.00 sem bil z njim in z Lino. Govorili smo o vsem mogočem. Čas mi je hitro potekal.

14. januar

Kosit sem šel h gospodu Odorizziju. Od njega sem šel gledat pokopališče. Kakšno opustošenje! Bil sem tam dve uri. Nato

sem šel obiskat Giuseppeja. Šel sem tudi domov in zadnjikrat pozdravil Giovannija in vse domače.

15. januar

Iz Trenta sem odpotoval z vlakom ob 7.25. Bilo je mrzlo. Do Verone sem moral v vlaku stati. Dobil pa sem v vlaku p. Gabriela. V Verono smo se pripeljali okoli 11.00. Mogel sem videti, koliko škode je bilo povzročene od Trenta do sem doli. Vse postaje so poškodovane, tiri so popravljeni, toda jame na vseh koncih in krajih dokazujejo, kaj se je tu dogajalo pred desetimi meseci. Postaje Mattorello – Besenello – Rovereto – Ola – Ovio in naprej do Verone so vse razbite. Kjerkoli je bil samo majhen most čez cesto ali železnico, tam je povsod razdejanje.

Sprehodila sva se po Veroni, po glavni mestni ulici, ki je stolčena, da si kaj takega ni mogoče predstavljati, posebno v predelih pri postaji. Pri tem sprehodu sem srečal p. Fiorenza Leonardellija. Včeraj je ušel iz bolnišnice. Ustavili smo se in klepetali. Začel je naštevati svoje težave, svoje zgodbe. Hotel je iti v Francijo, pa sam ni vedel, kaj naj bi tam delal. Šli smo naprej.

Prišli smo k areni. Tudi njo je zadela bomba, kot tudi zgradbo blizu mestne hiše. Prepričal sem p. Fiorenza, naj gre v Benetke in razloži svoje zadeve p. vizitatorju Modestu Bartoliju. Sprejel je predlog. Radi bi našli prevoz, da bi prišli v Benetke ter tam ujeli vlak ob 16.50. Ni bilo mogoče. Poiskala sva gostilno in naročila kosilo. Stalo je 280 lir. Bila je dobra juha, dva kosa kruha, mesen zrezek, zelenjava in pol litra vina. Nato je prišel za nami p. Fiorenzo in plačala sva tudi zanj.

Ker je vlak imel odhod okoli 14.00, smo se mirno napotili na postajo. P. Fiorenzo je moral še kupiti vozovnico. Zaradi gneče ga nisem več videl. Tudi v Benetkah nisem videl, da bi izstopil z vlaka. Od Verone naprej ni bilo mogoče nič več videti. Bili smo na hodniku, natlačeni kot sardele.

V Benetke smo se pripeljali ob 20.00. P. Leonardellija nisem našel. Prigriznila sva. P. Gabriele mi je dal svojo jed in jaz njemu svojo. Ob svetlobi neke majhne svetilke sem molil brevir. P. Gabriele je odnesel kovčke v garderobo, potem sva šla večerjat. Moram še zapisati, da je prej na vlaku neka gospa govorila, da bi naslednji

dan ob 4.50 odpeljal vlak, ki vozi v Udine. Pripeljal bi nekaj minut čez 11.00, ob 13.00 pa bi od tam odpeljal v Gorico. Pri blagajni so to potrdili. Zato sva se odločila prenočiti na postaji in nisva iskala samostana.

Odšla sva s postaje in stopila v gostilno Pri treh grbavcih – Ai tre gobbi. Dobro sva se najedla in to naju je telesno okrepilo. Dobro vino nama je vlilo pogum. Poravnala sva račun in odšla proti stolnici sv. Marka. Mislim, da sva rabila do tja tri četrt ure. Vožnja s čolnom ni bila videti nič posebnega. Privlačil je pogled na nizke hiše in trgovine, gostilne, hotele različne kakovosti. Čoln pelje in pelje, pušča za seboj velika in majhna plovila, pelje po široki in po ozki vodni poti, nenedoma pa zapluje pred trg sv. Marka. Oko kar ostrmi. V ozadju svetnikova velikanska cerkev. Hodila sva po stebriščih. Izpred osrednjega pročelja, v smeri proti trgu je nekaj, kar dobesedno prevzame človeka: prečudovita lepota. Polna luna na nebu razsvetljuje, svetloba med zobčastimi nadzidki palač, vse skupaj zbrano tako, da tega s peresom ni mogoče opisati. Morje ob strani je nekoliko vzvalo-

vano od vetra in njegov srebrni glas se sliši. Tam se je čez nekaj časa zaslislalo zamolklo brnenje motornega čolna. Ko je pristal, smo stopili nanj. Vožnja je stala 30 lir. Na nekem pomolu je stopilo na čoln okoli 20 ljudi. Prepeljali smo se 5 km v dobre četrte ure. Pristali smo pred cerkvijo dei Frari. Šla sva na postajo. Vlak je bil že na tirih. Vstopila sva v neki vagon. Luna in utrujenost sta prinesla spanec. Bila sva sama. Deležna sva bila pol ure spanja. Mrz naju je zbudil in tako sva pričakal čas odhoda. Čakanje pa se je nama zdelo zelo dolgo.

16. januar

Ob 4.50 je vlak odpeljal. Temna noč je. Utrujena sva in težko nama je. Nič pomembnega in novega ni videti. Vse postaje so razdežane. Mosta na Piavi in Tagliamento sta bila dobesedno razbičana. Železni stebri in nosilci so bili skrivljeni in razmaknjeni nekaj metrov. Letališče v Aviano je popolnoma nerazpoznavno.

V Udine je vlak pripeljal po voznom redu. Šla sva v najbližnjo gostilno in se najedla.. Stalo je 280 lir.

Ob 13.00 sem v vlaku. Pri S. Giascani je postanek. Tukaj je carinski pregled. Čakati smo morali več kot eno uro. Družba tržaških mornarjev, vedno veselih, saj gredo na dopust, nam je s svojimi dovtipi in pesmimi krajšala čas.

Ob 15.30 smo končno v Gorici. Pet lir plačam v avtobusu in sem v ulici Carduci. Grem na Kapelo. Dajo mi nekaj jesti in se dolgo razgovarjamo.

17. januar

Ob 13.00 odidem s Kapele in se napotim na Sveto Goro. S seboj nosim svojo

prtljago, naloženo v torbo. Ustavil sem se pri gospe Ani Ravnik, da bi se razgovarjal kratko urico. Kadar me Solkanci vidijo, me vprašujejo, če bom še ostal na Sveti Gori. Mislili so, da sem odpotoval za vedno.

Na Sveto Goro sem prišel ob 18.00. P. predstojnika sem našel v dolgotrajnem okrevanju. P. Teofil pri večerji ni hotel govoriti z menoj. Ni mi izrekel dobrodošlice. Po večerji sem se ustavil pri uslužbenkah in uslužbencih in se razgovarjal z njimi.

Iz italijanščine prevedel

p. Pavel Krajnik

I. doba:
od začetka božje poti do slovesnega kronanja čudežne
podobe Matere božje na Sveti Gori (1539-1717)

I. poglavje

Marija Devica se prikaže pastirici Uršuli Ferligojki iz Grgarja vrh Skalnice (1539)

(nadaljevanje)

Mesec in dan prikazanja

Meseca in dneva prikazanja Matere božje na Sveti Gori nam zgodovinski listi niso ohranili. Prikazala se je gotovo ob takem času, ko v okolici svetišča živino na pašo gonijo, tedaj od začetka spomladi do pozne jeseni. Spomin kronanja in prikazanja Matere božje na Sveti Gori obhajata nadškofija goriška in videmska III. nedeljo po binkoštih. To nedeljo namreč je bila 1. 1717 podoba Matere božje v Goricu kronana. Vprašanje je, ali je bil tedanjemu o. gvardijanu na Sveti Gori Romualdu Sitarju znan dan prikazanja po kakem

zapisniku ali po ljudski tradiciji, ali pa se je bil že takrat ta spomin izgubil. Če mu je bil dan prikazanja znan, vpraša se zopet, ali je za kronanje odločil obletni dan prikazanja ali pa se je le tak čas izbral, ki bi bil ljudem najbolj za obilen shod prikladen. Če se je na dan prikazanja oziral, ko je določil dan kronanja, je zopet dvoje mogoče:

a) Kronanje se je vršilo 6. junija 1717, III. nedeljo po binkoštih. Leta 1539 je bila velika noč 6. aprila, tedaj je bila III. ned. do bink. 15. junija. Če se je o. Sitar brez ozira na dan in mesec le cerkvenega leta držal in III. nedeljo za kronanje izbral, ker se je bila v soboto pred III. ned.

po bink. 1539 Mati božja prikazala, bi bil dan prikazanja v soboto, 14. junija 1539.

b) Mogoče pa je tudi drugo, da sta namreč o. Sitarju natanko znana mesec in dan prikazanja ter si je za kronanje izvolil nedeljo, ki je bila 1. 1717 najbližja onemu dnevu meseca, katerega se je bila 1. 1539 Mati božja prikazala. Najbližja sobota šestemu juniju je pa bila 1. 1539 sobota 7. junija.

Če je jermal tedaj o. Sitar ozir na cerkveno leto, bi se bilo prikazanje godilo 14. junija; če se je držal štetja na mesece in dan, pa 7. junija.

Vse to velja seveda samo tedaj, če je o. Sitar o času prikazanja sploh kaj ve-

del in če je upošteval čas prikazni in ne kake druge okoliščine.

Neko dozdevanje o času prikazanja mi vzbuja tudi posvečevalno pismo cerkve 1. 1544. Tedaj so posvetili štiri oltarje, in sicer velikega M. B. v čast, ki si je bila ta kraj izbrala; drugega sv. Uršuli. skoraj gotovo z ozirom na Uršulo pastirico; tretjega sv. Lenartu, kot spomin Uršulinega jetništva. Ali ni znabiti tudi četrti oltar bil s premislekom posvečen presv. Trojici, ker se je morda prikazanje godilo okoli praznika sv. Trojice, ki je bil 1. 1559 ravno 1. junija, sobota pred sv.

Trojico pa 31. maja in sobota po sv. Trojici 7. junija. Sicer pa se je bila M. B. Uršuli večkrat prikazala, kakor je povzeti iz poročevalcev o. Bavčerja, Pasconija i. dr. in kakor trdi ustno izročilo. Katerega meseca in ob katerih dnevih, ne vemo in tudi vedeli ne bomo, če ne najdemo kakih do sedaj še neznanih sporočil.

Urško zaprejo v ječo. Mati božja jo trikrat čudežno reši iz nje

Preprosta deklica hiti izpolnit ukaz Matere božje. Po Gorici, po okolici, po bližnjih vaseh prav živo pripoveduje nebeško novico strmečemu ljudstvu. Ker se pa moč čednosti preizkuša in se resnica utrdi in razjasni v ognju zaprek, če se ji nasprotuje, je morala tudi Uršika v ognjeno peč preizkušnje, da si je pridobila stanovitnost in se je utrdil in osvetlil čudež. Ker je napravilo Urškino razglašenje velik hrup po okolici in so obilne množice prihajale gledat kraj nebeške prikazni, ukaže svetna

oblast deklico prijeti in jo zapreti v Gorici v ječo, da se natanko preišče, ali je njena prikazen sad možganskih motenj, ali zvito napeljana sleparija, ali pa resnična, nenavadna milost iz nebes. Ustno izročilo trdi, da se je plašna pastirica vpričo Matere božje izgovarjala, da ji bo težko izpolniti naročeno povelje, ker ji ne bo nihče verjel, in da bi jo utegnili vreči še v ječo. Mati božja jo je bajé osrčevala in ji obljubila, da ji tudi v ječi ne odtegne svoje pomoči. Zaradi tega se Uršika mirno vda v voljo božjo in trdno pričakuje pomoči od svoje mogočne Zavetnice. Nebeška prikazen s Skalnice tudi res ne pozabi zaprte deklice; izpelje jo iz ječe skozi zaprte duri in mimo straže ter jo postavi vrh Skalnice k njeni čredi. Iščejo in iščejo ubežno deklico in jo najdejo na vrhu milostnega hriba, zamaknjeno v vročo molitev. S tem je že dobil dvom prvi udarec; toda resnica je morala biti še jasneje izpričana. Znabiti je Urški pomagal pobegniti kak jetniški služabnik ali pa kak drug prijatelj. Zaprejo jo v drugo, zaprejo jo v tretje. V drugo in v tretje jo reši mogočna Devica. Močnejši zapahi, pomnožene straže niso mogle

do izvoljene pastiričice. Novi čudeži so potrdili prvega. Zmagala je resnica. »Prst božji je tukaj!« se oglasijo vsi. »Čudež! Čudež!« zakliče kmet in gospod, preprosti in učeni. »Na goro! Na sveto goro! Da bomo videli posvečeno mesto, kjer se je zemlje dotaknila Mati božja, da poljubimo ta kraj, da ga s solzami namočimo, da si milosti izprosimo!«

Vrh Skalnice sezidajo krasno cerkev in jo posvetijo Materi božji (1540-1545)

Potem ko je bilo nebeško poslanstvo Urškino tako sijajno izpričano, so vreli na milostni hrib duhovščina, plemstvo, mestni oblastniki, množice goriškega in bližnjega ljudstva. Vsi znojni plezajo po skalah, se praskajo po trnju in robidovju. Vsak bi rad prvi videl in počastil izvoljeno mesto; vsak ima že pripravljeno prošnjo, ki bi jo rad predložil milostni Kraljici na milostnem kraju.

Duhovščina in mestni starešine natanko zaznamujejo mesto, kjer se je bila prikazala nebeška Mati z Jezusom, in sklenejo ograditi ga za silo in začasno z majhno kapelico, potem

pa izpolniti čimprej pove-lje Matere božje in ji postaviti primeren dom.

Bržkone je stala že istega leta (1539) kmalu po prikazni na mestu sedanjega prezbiterja neznatna kapelica in v njej začasen lesen oltar, na katerega so postavili lesen kip Matere božje z Jezusom v isti podobi, kakor se je bila Urški prikazala. Seveda je bilo to prvo stanovanje svetogorske Kraljice le preprosta kapelica, podobna menda tistim, ki so bile pozneje postavljene poleg poti na Sveto Goro. Moralo se je namreč kolikor toliko začasno uslužiti navdušenim množicam, ki so se ob prvem vtisu čudne prikazni nepretrgoma gnetle k posvečenemu mestu, posebno pa vprav v prvem letu (1539), ko je bila v naši deželi nenavadno slaba letina in velika draginja. Med tem se pa neutrudljivo posvetujejo in pripravljajo, da bi Materi božji postavili na teh skalnatih višinah dostojen tempelj. Kot voditelja in pokrovitelja tega težavnega podjetja izberejo goriški »stanovi«, ki so bili nekako to, kar pozneje deželni zbor, Ulvina grofa Attemsja, sina glavarjevega namestnika Friderika Hieronima. Obilni darovi prihajajo od vseh

strani. Bogatin poklada od svoje obilnosti na oltar Matere božje, kmetič deli z njo svojo pičlo gotovino, berač priprošene solde. Kdor nima ne tega ne onega, ponudi žuljave roke v službo Marijino.

Zidanje cerkve

Zidanje cerkve se je začelo 1541., kakor je razvidno iz nekega darilnega pisma od 11. decembra 1540. Zdi se, da izprva niso nameravali zidati tako velikansko cerkev; šele potem, ko so med delom dohajali nepričakovano obilni darovi, so se osrčili za nov veličastnejši načrt. Različno zidanje in nesorazmernost prezbiterija in dveh stranskih kape-liz z ladjo bazilike kakor tudi vsebina omenjenega darilnega pisma podpirajo to mnenje. Začasno kapelico odpravijo in se neutegoma lotijo nove. K njej prizidajo v podobi križa od obeh strani po eno kapelico in od teh naprej začnejo zidati po nabranih obilnejših darovih veličasten tempelj iz rezanega kamna na tri ladje, pregrajene z dvema vrstama visokih, oboke nosečih kamnitih stebrov. Delo je bilo silno težavno, predno so vse skale razbili, zemljišče uravnali in

naredili novemu templju trdno podlago.

Božja previdnost je utrujenim delavcem ojačila roke z novim čudežnim dogodkom. Ustno izročilo namreč pravi, da je bila nebeška Devica Urški naznanila, da najdejo ob začetku zidanja v zemlji posebno znamenje, kar se je tudi izpolnilo. (Že v začetku teh zgodovinskih podatkov o Sveti Gori smo omenili kamen, ki je imel vklesana razna znamenja in besede angelskega pozdrava, in ki so ga izkopali ob začetku gradnje. Profesorja Kosa izsledki nam poročajo o starodavni cerkvi, ki je stala na tem mestu in je bila pozneje porušena in pozabljena. Izkopani kamen je ostalek starodavne cerkve. Tega pa tedaj ob kopanju in do najzadnjih časov ni nihče videl, zato so imeli to najdbo za nekaj čudežen pojav. Črvovo pisanje, ki tu sledi, nam priča, kako so tedaj in še mnogo pozneje mislili o tej najdbi. On pravi:

Najdba plošče z angelskim pozdravom

Ko se nekega dne na vso moč upirajo okoli živostnega mesta ter kopljejo, podkopujejo, vzdri-

gujejo, krhajo in drobijo, zadene delavec s »pikonom« ob trdo skalo; površje se odkrha in.... o čuda! med skalami se prikaže štirioglata, uglajena plošča iz bledorumenega marmorja, na kateri so okoli in okoli ob robu izdolbene z lepimi gotskimi črkami besede angelskega češčenja. Sredi obrobka so pa v povprečnih vrstah vsečena razna znamenja v malih kolobarcih tolarjeve velikosti. Kdo je ta kamen med skale pustega vrha zanesel, odkod je ta starinski spminak sem prišel, ve sam Bog. Še ugihati se o tej znamenitosti težko kaj da. Zgodovina čisto molči, niti najtemnejšega ustnega izročila nimamo, pa tudi verjetno ni, da bi bilo stalo kdaj vrh Skalnice kako bogočastno znamenje. (Sedaj vemo, da je resnično stala tam gori cerkev in nam najdba ni več nekaj čudežnega, kakor so takrat nanjo gledali. Smemo pač misliti, da je božja previdnost dopustila takrat še to nevednost, da je nepričakovana in skrivnostna najdba ljudi bolj vzpodbudila k zidanju cerkve na kraju, kjer je že nekdanja stala m si jo je Marija iznova izvolila za kraj milosti. Zato so sklepali, kakor piše dalje zgodovinar Črv: Nedvomno

je ta kameniti spominek v nekaki zvezi s prikaznijo Matere božje na tem mestu. Besede angelskega pozdravljenja in simbolične podobe v kamen vklesane (n.pr. golobje, labodi, pelikani, rože, zvezde itd.) se nanašajo na nebeško Kraljico. Zakaj se je ravno na mestu prikazala, kjer je bil ta kamen v zemlji skrit, zakaj je ta spominek davne preteklosti ravno pri zidanju tega svetišča prišel na dan, to je njena skrivnost. Škoda, da imamo le še en kos te skrivnostne plošče, kajti čez dve tretjini je izginilo leta 1786., ko je bilo svetišče zatrto in razdrto. Obešen je sedaj ostanek, vdolan v marmornat obod, ob steni na evangelijski strani oltarja svetega Jožefa. (Tako je bilo do svetovne vojne, po vojni je obešen za glavnim oltarjem blizu vrat zakristije). Ljubezen do Matere božje je delo pospeševalo tako, da so do jeseni leta 1544. cerkev že toliko dozidali, da jo je bilo mogoče posvetiti, čeravno zidanje ni še bilo povsem končano.

Nadaljevanje prihodnjič

*Svetogorska Kraljica 1939
Izbral
br. Dragan Vampola*

Kaj bodo duhovniki učili? Saj so sami slabi!

Dva očitka in en izgovor!

Očitka sta:

- a) Duhovniki so slabi;
- b) vsi duhovniki so slabi,

Izgovor: Ker so duhovniki slabi, njihov nauk ni pravi in meni ni treba poslušati takih.

1. Recimo, da tvoja velja.

Kaj sledi iz tvojega očitka?

- a) Edino to sledi, da bodo duhovniki, če so res taki, kot ti trdiš, dajali strog odgovor.

Ne sledi pa, da resnica, ki jo oznanjajo, ni več resnica in da sv. vera ni več prava vera.

Ali je resničnost računstva odvisna od življenja učiteljev? Ali bi dvakrat dve ne bilo več štiri, če bi bili učitelji pijanci? Saj vidiš, da to ne more biti tako.

Če niti računstvo ni odvisno od učiteljevega življenja, kako

naj bi pa neskončno resnični, večni, neumrljivi Bog bil odvisen od umrljivih in povrhu še, kot ti praviš, slabih služabnikov. Po tvojem bi zavoljo slabih duhovnikov morala nehati večnost, nebesa in pekel.

- b) Zato tudi napačno delaš, če duhovnikov ne poslušаш, izgovarjajoč in opravičujoč se, da so slabi.

Ko zbolíš, pokličejo zdravnika. Mar ga odpodiš: »Kaj me bo zdravil! Saj ni vse skupaj nič, ker zdravnik tudi zboli in umrje.«

Takemu tvojemu modrovanju bi se pošteno smejali.

Ko pa enako govoriš o zdravnikih tvoje duše, dobiš pri vinski kapljici modrijane, ki ti zvesto prikimavajo!

Toda eden je, ki se smeje: spaka.

c) Jezus te uči, kako ravnaj, če te moti skušnjava o pravičnosti duhovnikov. Tako govori duhovnikom: »Kdor vas posluša, mene posluša.«

In da ne bi učila Cerkev zmote, je obljubil oznanjevalcem sv. vere: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta.«

Torej tvoja ne velja.

2. Ne trdim, da so vsi duhovniki svetniki.

Če se tu ali tam dobi kakšen slab duhovnik, ne sledi, da so vsi zanič. Če je eno jabolko piškavo, so mar vsa druga tudi?

Ali so ljudje apostolom govorili: »Kaj nas bode te učili, saj ste sami slabi. Vaš tovariš Judež je izdal Jezusa.« Po tvojem bi morali tako govoriti. Pa kako bi se bili oni motili, če bi bili tako govorili! Saj so namreč vsi drugi apostoli tako sveto živeli, da jih danes častimo kot svetnike. Morda se še ti po enem ali drugem imenuješ in ga tudi s tem častiš.

3. Tudi ne trdim, da bi bili duhovniki brez vsakršnih napak.

a) Da bi bili tako popolni, bi morali imeti posebno milost, kot jo je npr. imela brezmadežna Devica Marija.

b) Opravljivi in obrekljivi ljudje pa že male duhovnike napake raznašajo in povečujejo.

c) Cerkveni zakonik pa ukazuje, naj duhovniki tedensko ali vsaj štirinajstdnevno hodijo k spovedi, da bi tako tudi male napake lažje zatirali in se z večjo močjo varovali velikih padcev.

Ne samo vernik, tudi duhovnik si mora prizadevati za krepostno življenje. Če bi pa kakšen duhovnik sredstva milosti (molitev, zakramente itd.) zanemarjal, bi seveda postal tebi enak, ki nočeš več

moliti, poslušati božje besede, hoditi k spovedi itd. Kdor ne je, umré, pa naj bo delavec, bogatin ali duhovnik.

4. Trdim pa, da Jezus ni izbral »samih zločincev«, ki naj bi učili njegov sveti nauk in vodili ljudi v nebesa, sami pa bi se vsi pogubili.

To nasprotuje vsem zdravim pojmovnim pravilom.

a) Če tega ne razumeš, se nič ne čudim, da hočeš posnemati živali. Te namreč ne potrebujejo duhovnika, ne njegovih nauk, ne svetih zakramentov. Te so tudi brez razuma.

b) Če tega nočeš razumeti, ti pa moram reči, da si hudoben. Da pa hudobnež noče ubogati, je tudi jasno.

c) Malo manj barabinsko živi, pa boš kmalu imel duhovnike za boljše; to pa zato, ker boš postal bolj pravičen ... v svojih sodbah.

Letos (1939) so časopisi poročali, da je v Španiji umrl nek strasten preganjalec vere in duhovnikov ... Ko se je bližala zadnja ura, bi bil rad imel duhovnika, ki bi ga odvezal od njegovih grehov. Zato prosi ženo, naj pokliče kakšnega duhovnika. Žena mu odgovori: »Kam naj ga grem iskat, saj si vse pomoril.« In tako je mož umrl.

Ti nisi tako hudoben, da bi duhovnike moril. Moriš pa v sebi spoštovanje do njih. Nevarno je, da te Bog kaznuje, kot je tistega okrutneža. Iskal boš, pa ne boš dobil. Tako je Kristus rekel farizejem: »Iskali me boste, pa me ne boste našli. V svojih grehah boste umrli.«

Srečko

*Svetogorska Kraljica 1939
Izbral br. Dragan Vampola*

Pastirica Urška

»Zgodnja si, Urška,«
reče oče precej nejevoljno.

»Kaj pa se je zgodilo?« vpraša vznemirjena
mama. Urški žarijo oči in glas se ji trese.

»Tata, mama, videla sem nebeško Gospo.«

»Otroku se je zmešalo!« v en glas
zavpijeta oče in mati.

»Ne, ne, ne bojta se.

Res sem videla Marijo.«

Potem je Urška pripovedovala in
pripovedovala. Obšla je vse hiše v vasi.

Ljudje so strmeli in se čudili.

Pobožna tlačanka Rozalija je dejala:

»Nebesa se nas bodo usmilila!«

Besedilo:
Berta Golob
Risbe:
Silva Karim

Zahvaljujem se ti za čudovitega moža, srečen zakon, zdravega sina, dobrosrčno taščo in tasta, službo ter vse dobrote, katere sem do sedaj prejela. Vsi pa si zelo želimo še enega zdravega otroka, na katerega zaman čakamo že par let.

Alenka

Prosim te za svoje zdravje, za moč, da prenesem, premagam vse gorje, za sina J., da najde pravo pot iz odvisnosti, da bi vnuk T. preživel normalno otroštvo. Za sosede – odpusti jim za vse krivice, s katerimi so me prizadeli, stricu pa daj zdravja in mu poplačaj za vse dobro.

M

Vielen Dank für di schönen Motorrad Momente und daß bisher nichts passiert ist!

Adele und Robbi

Zahvaljujeva se ti za spoved, sv. obhajilo in mašo tukaj pri tebi in se ti priporočiva za najino zdravje in tudi od obeh otrok in njihove družine. Prisrčno te prosiva za zlato poroko tukaj pri tebi, Svetogorska Mati Božja, da bi srečno in zdravo praznovala.

M. in A.

Pleace, Holy Mother, gove peace to MY family and look after mychildren, with prayers.

I.

Dobri Bog, prosim te, da bi se mami in ati srečno vrnila iz Amerike in da na taboru ne bi bilo kaj narobe.

Urška B.

Carissima Madre, Ti prego di sostenermi nella mia decisione e di rendermi sempre più forte e docile alla grazia di Cristo. Supplica questo per me dal suo Sacro Cuore.

Svetogorska Marija, blagoslovi našo družino in naše poti na tem svetu. Varuj nas, vodi nas. Daj nam vero, upanje, ljubezen, da bomo srečni in veseli. Še posebej pa nam daj zdravja. Blagoslovi tudi naš novi avto.

Družina P.

Svetogorska Mati Božja, v tvoje svete roke izročam najino ljubezen. Izprosi nama, lepo te prosim, potrebnih milosti. Spomni se, o premila Mati, da si sama naročila, naj te tukaj prosimo milosti. Hvala za vse, kar sva prejela po tvoji priprošnji. Hvala!

B.

Bitte um Gesundheit, "Danke" für die ganze Familie.

M. H.

Draga Marija, hvala ti za uspešno leto, za zdravje in za tako dobre starše.

T. L.

Hvala Svetogorski Kraljici in prisrčen pozdrav. (5.000 SIT).

Olga P.

Draga Mati Marija! Hvala ti za vso tvojo milost, ki si jo dala vsej moji družini. Še se ti priporočam. Prosim, da nam pomagaš, da starejša hči dobi delo. Upam na tvojo milost in podporo. S hvaležnostjo S. (Dar v zahvalo 10 €)

Pozdravljena, Svetogorska Kraljica, nikoli Te ne pozabim, vedno se nate obračam, vedno v tebe zaupam, v tvojo pomoč. Kot dobra mati me vedno uslišiš in mi pomagaš. Tudi v letošnji prošnji in želji si mi stala ob strani (dar 10.000 SIT).

A. V.

Marija, hvala ti tudi za trpljenje, za pomoč in veliko ljubezen. Izročam ti svojo družino in prosim še naprej za tvoje varstvo in pomoč ter zdravje. Dar za tvoj dom, o Marija (50.000 SIT).

M. S. Idrija

Dar za Marijo na Sveti Gori (30.000 SIT).

M.

A te o Maria del Monte Santo con riconoscenza e devozione. (dar 10 €)

N. I.

Marec

3. Romarji z Rakovnika v Ljubljani
Romarji iz Dol pri Litiji in iz Polšnika
7. Romanje Župnijskega pastoralnega sveta iz Strunjana
9. Skupina upokojencev iz Novih Jarš
29. Postno romanje mladine iz novogoriške dekanije

April

2. Romarji iz turističnega društva na Ptujski Gori
Skupina invalidov iz Črne na Koroškem
4. Romarji iz Župnije Manzano (It)
7. Avtobus romarjev iz Celovca
8. Tretji razredi o.š. Milojke Štrukelj, Solkan
18. Skupina romarjev iz Trsta
Skupina obiskovalcev iz Perugia
Skupina upokojencev iz Brestanice
20. Društvo upokojencev Ljubljana – Bežigrad
Ravnatelj srednjih lesnih šol
22. Romarji iz župnije Rancenci
23. Župnijsko romanje župnije Kristusa Odrešenika

25. Skupina otrok iz devetletke o.š. Milojke Štrukelj, Solkan
26. Romarji iz Avstrije
Avtobus obiskovalcev iz Dravograda
29. Romarji iz župnije Ljubljana – Bežigrad
30. Romanje dekanije Ilirska Bistrica

Maj

1. Romarji iz župnije Železna Kapla
Romarji iz župnije Beltinci
2. Župnijsko romanje župnije Kromberk
Romarji iz župnije Žiri
6. Obiskovalci iz Planinskega društva TAM iz Maribora
7. Župnijsko romanje župnije iz Šempetra z železno mašo g. Franca Koritnika
Župnijsko romanje župnije Solkan
Župnijsko romanje župnije Šempas in Vogrsko
Dekanijska molitvena ura za nove duhovne poklice
8. Projektna skupina KOMENIUS
10. Skupina obiskovalcev iz Društva za osteoporozo iz Brežic
13. Skupina starejših iz župnije Selca

- Zveza pevskih zborov iz Trsta
Skupina peš romarjev od sv. Lovrenca v Košbani
14. Skupina sester frančiškank iz Pordenona
Pevski zbor "Janez Svetokriški" iz Vipavskega Križa
16. Društvo upokojencev iz Polhovega Gradca
17. Gostje ministrstva za okolje in prostor iz tujine
18. Direktorji katehetskih uradov Veneto, Trentino in Friuli
20. Pritrkovalci iz Ljubljanske nadškofije
Nova slovenska zaveza
Romarji iz Šentvida pri Stični
Romarji iz San Carla da Maliano
Srečanje Društva prijateljev Svete dežele
21. Romanje župnij Črniče, Kanje in Štomaž
25. Skupina civilnih invalidov vojne
Društvo upokojencev Čatež pri Litiji
26. Društvo upokojencev iz Šmartna pri Litiji
Skupina obiskovalcev iz Celja in okolice
27. Skupina romarjev iz župnije Novaki
Romanje župnije sv. Martina iz Pangelda
Romanje župnije sv. Ane iz Padove

28. Tradicionalno romanje obeh Goric
Skupina romarjev iz Gonarsa
Župnijsko romanje župnije Kapela v Novi Gorici
29. Romarji iz župnije Štandrež v Gorici

Junij

2. Romarji iz župnije S. Maria di Sala (VE)
Skupina starejših obiskovalcev iz Kresnic
3. Letno srečanje Mavričarjev
Obiskovalci s srečanja raznih Šempetrov
Skupina starejših učiteljic
Skupina romarjev iz Longorane
Skupina obiskovalcev iz Trzina
7. Romarji iz Trsta
Društvo upokojencev iz Celja
8. Društvo upokojencev Brezje – Mošnje
Obiskovalci iz občinske uprave na Škofljici
10. Romarji iz župnije Zavrč
Romanje invalidov iz Mozirja
11. Dekanijsko romanje dekanije Postojna
Župnijsko romanje župnij novogoriškega gorskega okrožja
Romanje članov Azione cattolica iz Trsta
13. Skupina obiskovalcev iz Hajdine pri Ptuj
14. Romarji – upokojenci s Ptuja

- Skupina obiskovalcev iz Društva Slevec iz Kamnika
15. Skupina upokojencev z RTV
17. Skupina vinogradnikov iz Krškega
18. Župnijsko romanje župnije Deskle
Župnijsko romanje župnije Dornberk
Pevci pevskega zbora Glasbena matica pod vodstvom Tomaža Tozona
20. Romarji iz župnije Rojan v Trstu
22. Romarji iz Društva invalidov Vuzenica
24. Vsakoletno srečanje Binkoštnih dvorane z Don Stefanom Gobbi-jem
Skupina obiskovalcev iz Kočevja
Skupina obiskovalcev iz Ljubljana – Polje
25. Župnijsko romanje župnij Kanal, Ročinj, Lig
Kronanca: pri sv. maši sta pela združena zbor-a Hugolin Sattner in Sveta Cecilija iz Ljubljane s solisti.
26. Skupina romarjev z g. Marijem Gerdoljem
28. Skupina peš romarjev iz Tabora Frančiškovi-h otrok
- Skupina obiskovalcev tretje univerze iz Ljubljane
29. Romanje g. Žbogarja z ministranti

Svete maše

Ob nedeljah in praznikih:
ob 8.00, 10.00, 11.30 in 16. uri.
Ob delavnikih:
Jutranja sveta maša ob 7. uri
v kapeli prikazanja.
od 1. maja do 1. novembra ob 17. uri.

Vsako prvo nedeljo v mesecu ob 15. uri:
molitev za duhovno in moralno preno-vo slovenskega naroda
Vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 15. uri:
molitev za nove duhovne in redovne poklice.

Skupine, ki nimajo svojega duhovnika in želijo imeti sveto mašo, naj pokličejo po telefonu (05) 330 40 20.
Sporočijo naj datum in uro, ko bi želeli imeti službo božjo.

Spovedovanje

Vedno pred sveto mašo in med njo.
Od 7.45 do 12.00 in
od 14.30 do 17.00
Izven tega časa pozvonite na samostanski zvonec.

Marijanski muzej

je odprt ob sobotah in nedeljah
od 9.00 do 17.00
pozimi (od 1. novembra do 1. aprila) je zaprt.

Naš naslov

Frančiškanski samostan Sveta Gora
Skalniška cesta 17
5250 Solkan
tel: 05/330 40 20
fax: 05/330 40 38
e-mail: sveta.gora@rkc.si
internet:// sveta-gora.rkc.si

Solkanski most